

**Міжнародний центр наукових досліджень
(м. Київ)**

**МАТЕРІАЛИ МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-
ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

«ПРІОРИТЕТИ СУЧАСНОЇ НАУКИ»

27-28 ЖОВТНЯ 2017 РОКУ

(ЧАСТИНА II)

**Київ
МЦНД
2017**

ЗМІСТ

Історичні науки.....	6
Стрихар К.Л. ЕКОНОМІЧНЕ ЖИТТЯ ЗАПОРІЗЬКОЇ СІЧІ ЗА ПРАВЛІННЯ ПЕТРА КАЛНИШЕВСЬКОГО.....	6
Медицинні науки	8
Siziy M.Y., Shevchenko A.N., Likhman V.N., Polikov H.O., Tokarev A.V. ANALYSIS OF DIAGNOSTIC METHODS AND SURGICAL TACTICS IN THE TREATMENT OF VICTIMS WITH WOUNDS IN THE NECK.....	8
Аравицкий Е.О., Путилин Д.А., Аравицкая Дж.Н. ПОСТНАТАЛЬНАЯ РЕАКТИВНОСТЬ WGA+-ЭПИТЕЛИОРЕТИКУЛОЦИТОВ ТИМУСА ПОСЛЕ ВНУТРИУТРОБНОГО АНТИГЕННОГО ВОЗДЕЙСТВИЯ.....	9
Бордюг Т.С. БЕСПРОВОДНАЯ КАПСУЛЬНАЯ ЭНДОСКОПИЯ – ИННОВАЦИОННЫЙ МЕТОД ДИАГНОСТИКИ ЗАБОЛЕВАНИЙ ОРГАНОВ БРЮШНОЙ ПОЛОСТИ.....	11
Грицюк Т.Д., Михальчук Д.С. ЗМІНИ В ЕКСТРА- ТА ІНТАКРАНІАЛЬНИХ СУДИНАХ У ХВОРИХ З НАСЛІДКАМИ ІШЕМІЧНОГО ІНСУЛЬТУ ЗА РЕЗУЛЬТАТАМИ ДУПЛЕКСНОГО СКАНУВАННЯ	12
Ковальська М.С. ЗМІНИ ФУНКЦІОНАЛЬНОГО СТАНУ ПРООКСИДАНТНОЇ Й АНТИОКСИДАНТНОЇ СИСТЕМ У НАДНИРНИКАХ МОРСЬКИХ СВИНОК ЗА УМОВ ФОРМУВАННЯ ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНОГО АЛЕРГІЧНОГО АЛЬВЕОЛІТУ.....	14
Левченко Д.В., Халімонов В.В. ПІСЛЯОПЕРАЦІЙНА ПРОФІЛАКТИКА ТРОМБОЕМБОЛІЧНИХ УСКЛАДНЕНЬ В АКУШЕРСТВІ ТА ГІНЕКОЛОГІЇ.....	16
Малевиц Р.О., Коханский Е.В. ЛЕЧЕНИЕ ЭПИТЕЛИАЛЬНО-КОПЧИКОВЫХ ХОДОВ И КИСТ В СТАДИИ ОСТРОГО ВОСПАЛЕНИЯ.....	18
Халимонов В.В., Левченко Д.В. РОЛЬ HELICOBACTER PYLORI ПРИ РАКЕ ПИЩЕВОДА .	19
Педагогічні науки.....	20
Будко А.В. ПИТАННЯ ЕФЕКТИВНОГО ПОЄДНАННЯ РІЗНОМАНІТНИХ ФОРМ І МЕТОДІВ ОЦІНЮВАННЯ ЗНАЬ СТУДЕНТІВ З ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН НА ПРИКЛАДІ ВИЩОЇ ШКОЛИ США	20
Варивода Н.А. ПРОБЛЕМА МОРАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ ОСОБИСТОСТІ У СУЧАСНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ПЕДАГОГІЦІ	22
Задорожня А.І. ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ	23
Зарва В.В. ПРІОРИТЕТИ ВІРТУАЛЬНОГО ПРОСТОРУ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ СУЧАСНОГО ПОЛІТОЛОГА	25
Казакова Н.В. ГУМАНІСТИЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ПЕДАГОГІЧНОЇ КОНЦЕПЦІЇ ЯНУША КОРЧАКА	27
Кричківська О.В. ПРИНЦИПИ ФОРМУВАННЯ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	29
Криштанович С.В. ПРИНЦИПИ ФОРМУВАННЯ ЦІННОСТЕЙ У СПОРТИВНИХ МЕНЕДЖЕРІВ	31

Література:

1. Исаков В. А. Диагностика и лечение инфекции, вызванной *Helicobacter pylori*: IV Маастрихтское соглашение / Новые рекомендации по диагностике и лечению инфекции *H.Pylori* — Маастрихт IV (Флоренция). Best Clinical Practice. Русское издание. 2012. Вып.2. С.4-23
2. Cremonini, F., Dicara, S., Delgado-Aross, S., et al. Meta – analysis: the relationship between *Helicobacter pylori* infection and gastro oesophageal reflux disease. (2003) *Aliment Pharmacol Ther* 18(3): 279-289.
3. Xie, F.J., Zhang, Y.P., Zhang, Q.Q., et al. *Helicobacter pylori* infection and oesophageal cancer risk: An updated meta – analysis. (2013) *World J Gastroenterol* 19(36): 6098-6107.

ПЕДАГОГІЧНІ НАУКИ

Будко А.В.

доцент кафедри практики англійського усного і писемного мовлення Харківського національного педагогічного університету ім. Г.С. Сковороди

ПИТАННЯ ЕФЕКТИВНОГО ПОЄДНАННЯ РІЗНОМАНІТНИХ ФОРМ І МЕТОДІВ ОЦІНЮВАННЯ ЗНАЬ СТУДЕНТІВ З ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН НА ПРИКЛАДІ ВИЩОЇ ШКОЛИ США

Досліджуючи досвід оцінювання знань студентів з гуманітарних предметів у США, прийшли до висновку, що американська система оцінювання студентів відрізняється від вітчизняної методами, формами, організацією, а також структурою. В Україні при перевірці гуманітарних знань довгий час переважало усне опитування. Воно мало певні недоліки: викладач витрачав багато часу, на об'єктивність оцінювання мали вплив попередні оцінки, тощо. Невідповідність такої системи оцінювання потребам у реформуванні системи освіти України вимагає значних змін.

Як результат, особливого значення набувають письмові форми оцінювання знань студентів з гуманітарних дисциплін, які мають ряд переваг, головною з яких є об'єктивність оцінювання знань студентів. Особливої уваги набуває виконання завдань у тестовій формі.

Проте, на нашу думку, не варто використовувати тести як форму підсумкового оцінювання, оскільки тести дозволяють виявити лише загальнотеоретичні знання з предмета. Вважаємо, що комплексний контроль рівня навчальних досягнень студентів може бути забезпечений лише різноманітним використанням форм, тому доцільно поєднувати письмовий, усний та тестовий вид оцінювання знань.

Науковці Т. Анджело та К. Кросс пропонують практичні методики нестандартизованого оцінювання, які, на нашу думку, варто було б використовувати викладачами університетів на заняттях з гуманітарних дисциплін як альтернативу тестуванню [1, 18].

Серед таких методик хвилинна письмова робота, у ході якої студенти письмово коротко відповідають на одне або два запитання наприкінці заняття: *Що є найважливішим, про що ви довідалися протягом цього заняття?* та *Які важливі питання ще залишилися без відповіді?* [3, 6].

Оскільки викладач отримує інформацію стосовно більш проблемних, складних питань, зростає ймовірність того, що студенти отримують відповіді на ці питання протягом наступного заняття. Завдання спонукають студентів знову пригадати отриману у ході заняття інформацію та оцінити її.

Найбільш неясний пункт: студенти мають відповісти на одне питання: "Що було найбільш незрозумілим на занятті?" Студентам потрібно швидко визначити, що вони не зрозуміли, та сформулювати відповідь [4, 339]. Ця методика забезпечує швидкий зворотній зв'язок, який дає викладачу можливість вирішити, на що потрібно зробити акцент і скільки часу витрачати на тему.

Резюме одним реченням: студенти відповідають в одному реченні на питання з теми заняття: "Хто робить, що, для кого, коли, де, як, і чому?" [4, 336]. Таким шляхом викладач оцінює, наскільки повно, але в той же час стисло студенти можуть узагальнити велику кількість інформації. У той же час студентам легше працювати з матеріалом та легше повторювати. Дана технологія доречна, коли інформація може бути зведена у декларативній формі (історичні події, політичні процеси, сюжети оповідань і романів), тому її можна рекомендувати до використання при оцінюванні студентів з гуманітарних дисциплін.

Оцінювати відповіді на кожен з початкових питань потрібно окремо. Часто простіше оцінювати відповіді на кожен з початкових питань, як незадовільні (неправильні), задовільні і більш ніж задовільні.

Можна скласти таблицю, де у колонках будуть зазначені питання, а у рядках – категорії оцінювання.

Такий аналіз студентських робіт допомагає швидко виявити, чи є студенти більш досвідченим у наданні фактичного матеріалу, або вони вміють аналізувати вивчене.

Орієнтований переказ: студенти переказують частину вивченого матеріалу заняття визначеній аудиторії. Визначається мета та обсяг переказу [4, 341].

Ця методика дозволяє викладачу перевірити розуміння студентами інформації та їх здатність трансформувати її у форму, яка може бути значимою для конкретної аудиторії, іншої ніж студент і викладач. Така форма є більш складною, ніж просто переказ або резюме, тому що викладач спрямовує студента говорити/писати для конкретно аудиторії і з певною метою.

Відповіді можуть бути згруповані у чотири групи – незрозумілі, мінімальні, задовільні і відмінні. Оцінюванню підлягають такі аспекти, як точність, придатність для цільової аудиторії та ефективність у виконанні поставленої мети. Альтернативою є визначення найкращого і найбільш незрозумілого пунктів кожного студента [4, 352].

Після того як студенти ознайомлені з певним поняттям, принципом, загальним правилом, теорією, або процедурою виконання дій, викладач видає картки і просить студентів записати прийнятні одне можливе застосування того, що вони тільки вивчили, опираючись на життєвий досвід. Картки застосування викликають підвищений інтерес до матеріалу, що вивчається на занятті [4, 361].

Методика використання карток застосування дозволяє викладачам швидко визначити чи розуміють студенти як можна застосовувати знання на практиці. Студенти змушені зв'язувати нову інформацію із вже відомою.

Відповіді класифікуються як великі, прийнятні, перехідні і неприйнятні та можуть бути обговорені на наступному занятті, з увагою до недоліків та переваг кожної групи.

Перевірка фундаментального знання: викладачем складається коротку анкету з метою визначення, з яким рівнем знань студент приступає до вивчення курсу. Відповіді на питання анкети повинні бути анонімними і необхідно роз'яснити студентам, що це не тест, і не буде виставлятися оцінка [4, 366].

Завдання з визначення проблеми: студентам пропонується визначити, які методи найкраще підходять для розв'язання тієї чи іншої проблеми, практично не вирішуючи їх. Це завдання найефективніше, коли тільки один метод використовується для кожної з проблем [4, 370].

Документально обгрунтоване розв'язання проблеми: обирається 1-3 проблеми і пропонується студентам записати всі кроки, які вони приймають у їх вирішенні з роз'ясненням кожного кроку. Використовується така технологія як методика оцінювання умінь вирішувати проблеми на початку курсу або регулярно як частина домашнього завдання. [4, 374].

Ще одним важливим інструментом викладача у процесі оцінювання знань студентів-гуманітаріїв є метод проекту, за яким оцінювання відбувається під час практичної діяльності, розвиваючи творчі здібності студентів. Істотною складовою даного методу є дослідницька робота, він має особистісний зміст, що підвищує мотивацію до пізнання. Учасники проекту перебувають у специфічних умовах активної, самостійної, вмотивованої творчої роботи. Суть методу – оцінювання студентів у нестандартних ситуаціях [5, 161].

Сучасна концепція методу проектів ґрунтується на досвіді педагогіки американського прагматизму (Дьюї Дж., Кільпатрик Б.), російської трудової школи (Блонский П., Макаренко О.), німецької реформаторської школи (Огто В., Гаудик Г., Литц Г., Петерсон П., Кершенштайнер М., Карсен Ф., Хаазе О., Рейхвейн А.). Проектний метод із самого початку носив інтегративний характер [6, 9]. Педагоги різних країн, що розробляють даний метод, прагнуть перебороти дистанцію між теорією й практикою.

Отже, оптимальне поєднання зазначених форм та методів оцінювання забезпечує якісне оцінювання, а не тільки визначення рівня засвоєння інформації, на що здебільшого націлені традиційні методи оцінювання. Вимогою перетворень у сучасній системі оцінювання є той факт, що сучасні методи і форми оцінювання повинні показати рівень оволодіння інтелектуальними вміннями, навичками комунікації, вмінням вирішення складних проблем та вмінням визначати свої ціннісні орієнтири.

Література:

1. Безносюк О. О. З історії питання про контроль та оцінку знань студентів / О. О. Безносюк // Вісник Київського національного університету ім. Т. Шевченка. Сер.: військово-спеціальні науки. — 2000. — Вип. 2. — С. 17-20.
2. Вілкова Л. В. Еволюція підходів до оцінки якості освіти школярів. / Л. В. Вілкова // Актуальні завдання педагогіки: матеріали міжнар. наук. конф. (м. Чита, грудень 2011). — Чита: Видавництво «Молодий вчений», 2011. — С. 100–102.
3. Angelo, T. A. Classroom assessment for critical thinking. / T. A. Angelo. - Teaching of Psychology, №22 (1), 1995. - PP. 6–7.
4. Angelo, T. A. Classroom assessment techniques: A handbook for college teachers (2nd ed.). / T. A. Angelo, K. P. Cross. – San Francisco: Jossey-Bass, Eberly Center for Teaching Excellence, 1993. – 448 p.
5. Brookheart, S. M. Successful students' formative and summative uses of assessment information. / S. M. Brookheart. // Assessment and Evaluation in Higher Education, vol. 8, no. 2, 2001. – PP. 154-169
6. Ewell, P. T. Assessment and accountability in America today: Background and context. In V.

Варивода Н.А.

магістрантка кафедри педагогіки

Національного університету біоресурсів і природокористування України

ПРОБЛЕМА МОРАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ ОСОБИСТОСТІ У СУЧАСНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ПЕДАГОГІЦІ

Реформування і розвиток освіти в Україні відповідно до вимог Болонської декларації та на засадах компетентнісного підходу вимагає формування у майбутніх громадян не тільки знань, умінь і навичок, а й здатностей, цінностей та особистісних якостей [4].

Проаналізувавши вітчизняні традиції тлумачення поняття «моральне виховання», можна повноцінно окреслити зміст цього процесу. Моральне виховання – це виховний вплив школи, сім'ї, громадськості, що має на меті формування стійких моральних якостей, потреб, почуттів, навичок поведінки на основі засвоєння ідеалів, норм і принципів моралі та практичної діяльності.

У процесі дослідження проблеми морального виховання особистості необхідно спиратися на поняття «мораль» та «моральність», які мають фундаментальне значення для теорії виховання. Мораль – це система принципів, норм і правил, які регулюють поведінку людини в суспільстві, роблять її правильною [7].

І.Бех у своїх дослідженнях доводить, що моральність є формою суспільної свідомості відносно двох сфер – світу людей і світу речей, тому вона може виступати і як суб'єкт-суб'єктне, і як суб'єкт-об'єктне ставлення. Отже, моральність – це сукупність моральних цінностей та ідеалів, у яких відображається рівень духовного розвитку як окремої особистості, так і суспільства [1].

Суттєвою особливістю виходження людства в нове тисячоліття є прагнення отримати нові знання про природу людини, Космос, Життя. Природні катаклізми, порушення екологічного балансу Землі, соціальні вибухи, війни, підвищена агресивність, ненависть, зло, падіння моралі – ці тривожні ознаки нашого часу значно активізують пошуки вчених у спасінні цивілізації, Планети. Все більшої уваги науковців привертає проблема виховання громадянина світу, планетарного мислення, планетарної свідомості, міжнародного виховання, духовності суспільства і особистості.

Однією з надзвичайно складних педагогічних проблем постає проблема виховання Людини. Воно значно складніше за її освіченість. У свій час Д.Менделєєв, наголошуючи на особливій значущості виховання майбутніх спеціалістів, влучно зауважив, що знання без виховання є мечем у руках божевільного. ХХІ століття розбудило педагогічну свідомість і спрямувало її до вимірів духовності, до цінностей гуманістичної педагогіки. Зміна парадигми свідомості передбачає духовну спільність виховання Людини, здатної до науки, праці, набуття професійних знань, до роботи над внутрішнім власним світом, до пошуку ідеалу досконалості [8].

Отже, з розвитком цивілізації зростає науковий інтерес і до розвитку ідей моральності у міжлюдських стосунках. Саме такими ідеями пронизані праці педагогів ХVІІ – поч.ХХ ст. – Я.А. Коменського, Й.Г. Песталоцці, А. Дістервега, К.Д. Ушинського, О.С. Макаренка, В.О. Сухомлинського.

Серед сучасних українських педагогів є багато послідовників цих ідей. Окремі аспекти морального виховання розробляють І. Бех, Н. Волошина, Г.Шевченко, Р. Сопівник, А. Капська, В. Неділько, Є. Пасічник, Б.Степанишин, О. Вишневський, В. Кремень, Ю. Бондаренко, В.Довбищенко, Р. Захарченко, П. Ігнатенко, В. Каюков, О. Онишчук, С. Павх та ін.[6].

Проаналізувавши основні методологічні засади проблеми морального виховання особистості, можна виділити сукупність вихідних педагогічних та філософських ідей, що відображаються у трьох основних тенденціях визначення сутності морального виховання: антропоцентричній, соціоцентричній та гео-центричній. О.Вишневський вказує на те, що антропоцентрична тенденція ґрунтується на системі вартос-тей віри в Людину – без Бога; геоцентрична тенденція характеризується вірою в існування Вищого Абсо-люта, що втілює ідеал Добра; особливість соціоцентричної тенденції в моральному вихованні полягає в тому, що вона спирається на замовлення вождів, відповідно до потреб ідеології, та визначається суспіль-ними умовами, нормами й принципами, що формуються або є прийнятими в даному суспільстві [3, с. 124].